

سرگیجه مربی ایتالیایی در آسیا مانچو در باتلاق آماتوریسیم

ایتالیا و قهرمانی در یورو ۲۰۲۰ و چلسی در لیگ برتر مهم‌ترین چهره فوتبالی در قطر است. مردی که البته با این کارنامه درخشان در مناسبات عجیب و غریب و بدوی فوتبال آسیا گیر افتاده و از درک آن عاجز است! مانچو در ابتدای راه با پدیده غریب بازیکن‌سالاری آن هم به بدوی‌ترین شکل خود در آسیا روبه‌رو شد. آنجا که سلمان فرج یکی از ستاره‌های تیم ملی عربستان اعلام کرد که برای بازی‌های تدارکاتی به اردو نمی‌آید و تنها برای بازی‌های رسمی و اصلی در دسترس خواهد بود. در ادامه نواف العقیدی و سلطان الغنام اعلام کردند تنها در صورتی به تیم ملی می‌آیند که جایگاه آنها در ترکیب اصلی گارانتی شده باشد. در حقیقت آنها برای بازی کردن تضمین می‌خواستند و همین سبب شد تا مانچو برای جام ملت‌ها روی نام هر سه ستاره بزرگ سعودی‌ها قلم قرمز بکشد. آنچه که حمله شدیدالحن رسانه‌ها و منتقدین را برایش به همراه داشت و کار تا آنجا بالا گرفت که یاسر القحطانی ستاره قدیمی سعودی‌ها در روز بازی نخست عربستان مانچو را دیوانه و روانی خطاب کرد!

مانچینی در میانه این رفتارهای عجیب و غیرحرفه‌ای دچار سرگیجه شده و در کنفرانس مطبوعاتی پیش از بازی نخست برابر عمان در این رابطه به شدت جبهه گرفت و گفت که هرگز در تاریخ زندگی حرفه‌ای‌اش و ۴۵ سال عمر فوتبالی رفتارهای اینچنینی آماتوری ندیده!

بازی نخست عربستان در جام ملت‌ها برابر عمان نیز برای او یک محک بود و نشان داد که مرد ایتالیایی هنوز سلوک زندگی در فوتبال عقب‌مانده آسیا را نمی‌داند و آماتوریسیم حاکم بر فوتبال قاره را هضم نکرده. به نظر می‌رسد مانچینی برای جا افتادن در فوتبال قاره آسیا و هضم مشکلات آن مسیر طول و دراز و حتی غیرممکنی پیش رو دارد. مسیر طول و درازی که قطعاً به جام قهرمانی ختم نخواهد شد. بازی نخست برابر عمان این انگاره را ثابت کرد. مانچو در صحرائی حجاز یک غریبه است؛ غریبه‌ای که در گرد و غبار گم خواهد شد!

سعید آقایی

روزنامه نگار

آسیا در عین بزرگی و عظمت قاره کوچکی است. کوچک از منظر توسعه و پیشرفت، کوچک از منظر اقتصاد و کوچک از منظر ژئوپلیتیکی. این کوچک بودن در همه ابعاد تأثیر خود را نشان داده و آسیا را بدل به قاره‌ای مهجور و عقب‌مانده کرده. اگر تأثیرگذاری چین به عنوان ابرقدرت اقتصادی دنیا در مناسبات جهانی و اهمیت ژاپن و کره جنوبی را فاکتور بگیرد و نفت را از خاورمیانه حذف کنید، عملاً آسیا هیچ چیز خاصی ندارد. آنها در مناسبات جهانی به حساب نمی‌آیند و غریبه‌ها می‌کوشند تا آسیا را با تمامی گستردگی و اهمیتش نادیده بگیرند. این نگاه استثمارگرایانه و فاشیستی سبب شده تا آسیا همیای بقیه قاره‌ها رشد نکند و جلو نرود. به نظر می‌رسد یک دیوار بلندبالا عمده‌اند جلوی قاره آسیا کشیده شده و مسیر پیشرفت قاره پهناور را سد کند. این عقب‌ماندگی در همه عرصه‌ها به طرز ملموسی خود را عیان کرده و بدل به یک شاخص شده. شاخصی که حالا در ورزش و در فوتبال نیز خودنمایی می‌کند. جام ملت‌های آسیا به عنوان مهم‌ترین رویداد فوتبال قاره میزبان ۲۴ تیم برتر قاره است اما همان عقب‌ماندگی سبب شده تا در بسیاری از جهات با وجود میزبانی عالی و در کلاس جهانی قطر، کیفیت ممتازی را شاهد نباشیم. فوتبال آسیا فاصله بعدی با فوتبال جهانی دارد و کیفیت پایین آن به شدت توی ذوق می‌زند. حتی حضور تیم‌های درجه یک قاره و ستاره‌های بین‌المللی آنها نیز سبب نشده تا جام ملت‌ها از منظر کیفی چندان بالا برود.

این اتمسفر غریب برای آنهایی که از دل قاره اروپا به آسیا آمده‌اند، غریب‌تر و نامأنوس‌تر است. یکی مثل روبرتو مانچینی با یک رزومه قابل اعتنا و کارنامه‌ای درخشان به آسیا آمده و پس از هدایت تیم‌های ملی

مانچو و عملیات غیرممکن

عربستان یا منتخب الهلال و النصر؟

امیر اسدی

روزنامه نگار

بدون شک روبرتو مانچینی جذاب‌ترین و سرشناس‌ترین مربی حاضر در جام ملت‌های آسیا محسوب می‌شود. تفاوت او هم به لحاظ رزومه و هم از نظر تیپیکال، با سایر مربیان از زمین تا آسمان است. سال ۲۰۲۰ با ایتالیا قهرمان یورو شد و تنها ۳ سال بعد به جام ملت‌های آسیا آمده تا با عربستان رؤیاهایی بزرگ را دنبال کند. این ایتالیایی جذاب با آن کت و شلوار سورمه‌ای و کفش‌هایی که برق آن چشم را می‌زند و البته موهایی که از دوران بازی حفظش کرده، اعتبار دیگری به این تورنمنت آسیایی داده؛ اعتباری بس بزرگ و فراموش‌ناشدنی. مانچو با تمام این تفاسیر اما کار سختی پیش رو دارد. او در گام اول نزدیک بود اسیر عمان شود؛ تیمی سختکوش که اگر کمی باتجربه بود، می‌توانست حداقل یک امتیاز دشت کند و با توقف عربستان از زمین خارج شود. اگر تعویض طلایی مانچو و حضور عبدالرحمان غریب نبود، شاید الان مانچینی به جای خنده و شادی در کنفرانس مطبوعاتی، باید به دنبال جوابی به انتقادها و آرام کردن جو عمومی در فوتبال عربستان می‌گشت.

کمتر پیش آمده بود که بازی عربستان را ببینیم و تنها با چند بازیکن این تیم را بشناسیم. دو دهه قبل، بازیکنان سرشناسی در ترکیب عربستان حضور داشتند. از محمد الداعیه بگیرد و به عبدالله زبرماوی، خالد مولید، یوسف الثنایان، سامی جابر، حسین عبدالعنی، خالد تیماوی و سعید العویران برسید. تمام این بازیکنان برای ما نام‌هایی آشنا بودند. مثلاً هرگز از یاد نمی‌بریم دوئل‌های جذاب مهدی مهدوی‌کیا و حسین عبدالعنی را که در آسیا یگانه بود. یا کری‌های سامی جابر با مدافعان ایرانی که همیشه داغ بود و تماشاایی.

در تیم فعلی عربستان، اگر سالم الدوساری، محمد کانو و عبدالرحمان غریب را کنار بگذاریم، نام دهان پرکن و آشنای دیگری باقی نمی‌ماند. از آن عربستان پرستاره که به قول قدیمی‌ها نام بازیکنانش را تریلی هم نمی‌کشید هیچ خبری نیست. اعتبار عربستان خلاصه شده در مانچینی و همین دو سه بازیکنی که از آنها نام بردیم.

نگاهی گذرا به ترکیب اصلی عربستان هم یک نکته مهم دیگر را اثبات می‌کند. هفت بازیکن از الهلال، سه بازیکن از النصر و یکی هم از الفیحاء ترکیب اصلی را تشکیل می‌دهند. اگر آن اتفاقات برای دروازه‌بان قدیمی تیم ملی عربستان و النصر رخ نمی‌داد، الفیحاء هم دیگر نماینده‌ای در ترکیب ثابت نداشت. این یعنی مانچینی تیمش را با تلفیقی از بازیکنان الهلال و النصر وارد مسابقات کرده. اتفاقی که ارتباط مستقیمی با عدم آشنایی فوتبال دوستان با بازیکنان عربستانی دارد. الهلال ستاره‌های بسیاری نظیر یاسین بونو، کالیدو کولی‌بالی، الکساندر میتروویچ، مالکوم، نیما، روبن نوس و ... را دارد و النصر هم آمیریک لاپورت، مارسلو پروروویچ، تالیسکا، رونالدو، اوتابویو و ... را در اختیار دارد. بنابراین خیلی از بازیکنان عربستانی فرصت بازی در ترکیب الهلال و النصر را به دست نمی‌آورند و با نیمکت‌نشینی راهی تیم ملی می‌شوند. همین مسئله کیفیت تیم ملی عربستان را پایین می‌آورد، اتفاقی که مقابل عمان هم به وضوح مشاهده کردیم.

زمانی که عربستان یک دوجین بازیکن سرشناس داشت، آنها استخوان‌بندی باشگاه‌هایی نظیر الهلال، النصر و الاتحاد را تشکیل می‌دادند اما حالا مانچینی بازیکنانی در اختیار دارد که اغلب در تیم باشگاهی‌شان فرصت اندکی برای عرض اندام به دست می‌آورند. با این اسکواد نمی‌توان از مانچینی انتظار معجزه داشت. او یک عملیات سخت و غیرممکن را پیش رو دارد و البته برای موفقیت باید فشارهای بسیاری را هم تحمل کند.

سؤال ایران ورزشی از مانچینی در کنفرانس مطبوعاتی جنجالی

مانچو: تیم‌هایی که گفتید مدعی قهرمانی جام هستند

فرخ حسابی

روزنامه نگار

روبرتو مانچینی در کنفرانس مطبوعاتی بعد از بازی مقابل عمان با شرایط ویژه‌ای روبه‌رو شد. یک برد سخت که در آخرین دقیقه وقت‌های تلف شده و به لطف بازیکنی چندین باره صحنه گل به دست آمد، باعث شد مانچینی و تیم ملی عربستان جام را با پیروزی آغاز کنند. برای او که بابت خط زدن سه بازیکن بزرگ تیم عربستان پیش از شروع تورنمنت، به شدت مورد انتقاد قرار گرفته بود، کسب اولین برد بسیار مهم بود به ویژه که در بازی مقابل عمان هم ابتدا از حریف خود عقب افتادند و سپس موفق شدند با چاشنی خوش‌شانسی برد ۱-۲ را کسب کنند.

هنگام ورود مانچینی به کنفرانس مطبوعاتی تعدادی از خبرنگاران عربستانی برای او به عنوان مربی برنده دست زدند اما تعداد بیشتری از آنها چنین کاری را نکردند. روبرتو در عربستان مخالفان و طرفدارانی جدی دارد و این نکته را می‌توان از واکنش نمایندگان رسانه‌های این کشور نیز متوجه شد.

در واقع کنفرانس مطبوعاتی قبل از بازی نیز هماهنگ کردن بازیکنان با افکارشان نیاز مدام با سؤال در مورد خط خوردن بازیکن معروف تیم مواجه شد و پاسخ داد که حاضر نیست از اصول خود کوتاه بیاید و بازیکنانی که از او برای بازی کردن در ترکیب اصلی تضمین می‌خواهند را به هیچ وجه

نمی‌پذیرد. او از این گفت که بازیکنان باید برای تیم ملی کشورشان بجنگند نه اینکه برای آن شرط بگذارند.

بعد از بازی هم یکی از خبرنگاران عربستانی در مورد خط زدن بازیکنان حرف زد و البته سعی کرد که طوری حرف بزند که مسائل پیش آمده را سوءتفاهم جلوه بدهد و اینکه شاید حرف‌ها و تفکرات مانچینی به خوبی تعبیر نشده است.

مانچینی اما چنین سؤالی را ترجیح داد جواب ندهد و اینطور گفت: «در مورد این موضوع قبل از بازی هم از من سؤال کردید و من پاسخ لازم را دادم. من با کسی دشمنی ندارم و علیه هیچ کسی نیستم. اما بیشتر از این در این مورد حرف نمی‌زنم چون این موارد مربوط به گذشته است و ما باید به آینده فکر کنیم.»

روبرتو در مورد تفاوت‌های فوتبال آسیا و اروپا پرسیدند که او گفت این دو فوتبال قابل مقایسه نیستند اما می‌توانم بگویم که عربستان در یکی دو سال اخیر بازیکنانی را آورده که منجر به پیشرفت سطح فوتبال این کشور و در مجموع سطح فوتبال قاره آسیا شده‌اند. وقتی به او گفتند که شما شش ماه است با تیم ملی عربستان کار می‌کنید و به نظراتان ققدر دیگر زمان برای هماهنگ کردن بازیکنان با افکارشان نیاز دارید، مانچینی باز هم پاسخ نسبتاً تندی داد: «من شش ماه نیست که کار می‌کنم و چهار ماه است که رسماً کارم را شروع کرده‌ام، مسلماً به زمان بیشتری نیاز دارم، دست‌کم یک سال.»

نماینده ایران ورزشی در قطر از روبرتو مانچینی در مورد بازی نکردن عبدالرحمن غریب هافبک النصر در ترکیب اصلی سؤال پرسید. بازیکنی که با ورودش به زمین تأثیری شگفت‌انگیز بر بازی عربستان داشت و با زدن یک گل و عملکرد خوب خود، نقش ویژه‌ای در برد عربستان داشت. از او همچنین سؤالاتی در مورد مدعیان جام با توجه به عملکرد تیم‌هایی مثل ایران، ژاپن و کره جنوبی در دور اول بازی‌ها پرسیدیم. مانچینی با هوشمندی سؤال دوم ما را اول جواب داد: «۲۴ تیم در این جام حضور دارند که همگی برای کسب موفقیت می‌جنگند اما تیم‌هایی که خود شما نام بردید و یکی دو تیم دیگر هستند که مدعیان قهرمانی هستند هرچند باید منتظر ماند و دید که در بازی‌های آینده چه اتفاقاتی می‌افتد. در مورد عبدالرحمن غریب هم باید بگویم من ۲۵ بازیکن را در تیم دارم که باید بر حسب نیاز به آنها بازی بدهم و قرار نیست همه آنها در ترکیب اصلی قرار بگیرند. دلیل خاصی وجود نداشت جز مسائل تاکتیکی و تشخیصی کادر فنی. مهم این است که بازیکنی وارد زمین شود که تأثیرگذار باشد و عملکرد مثبتی در روند تیم داشته باشد که عبدالرحمن نیز چنین تأثیری را داشت و من از این بابت خوشحالم.»

مانچینی همچنین از این گفت که هیچ مشکلی در فوتبال عربستان ندارد و بعد از ۴۵ سال حضور در فوتبال، بابت خط زدن یکی دو بازیکن تحت فشار قرار نمی‌گیرد.

